

Mintha zsoldár volna...

„Ő szólt: az a borzongás volt a legszebb”,
mikor egybefordult verseknek sarkain a rím és a nő.
Sztyepan Pehotnij szétrongyolt sztyeppékre
indult, a táj fehér volt — szem, szájnak áttetsző
csiganyál-úszása, tűzhelyre ráejtett farkasagyvelő.
Mert alatta föl-fölbujánzott a meleg pára,
száz és száz lombkarikát vetett ki magából az anyaföld,
„résekbe iramlott” sok-sok meg- és elviselt józansága,
mikor az asztalfőn Liszt Ferenc hegedűje pendült, szólt,
szózenét tündökölt. Sztyepan csak ment hús-vér
s eltépett növényi keretbe lépve végül, hová az
ember — félve kínzó magányát — olykor le-letérül,
és persze, no persze, nyírlevélbe burkolta dalát...
Tavaszt, virágot bizony ritkán látott, fémes őszbe,
télbe dobálták szét az angyalok, most testén játszik
a nyugati szél, s taszítja arrébb, mindig arrébb
valami furcsán szűkülő, horpadó vasmarok. Olvasnánk
néki zsoldárt, hogy Istene enyhüljön, s jól végezze
dolgát, hadd játsszon végig minden zongorát, s benne
a bánat ne növezzék mégig fájdalmak naponta széteső
húsait, s fel ne sorakoztassa messzi seregében
a Földnek élő katonáját, ezt az eleven bakát.

Szeged

Juhász Anikó

Képek

Este volt ... idegszálain szétpendült a csönd,
és úgy ugrált tovább, akár a hangjukról lemetszett
kiskutyák. Éles tapintással ölelődött hozzánk a
köd, a tó szinte már saját partjain üldögélt,
s hosszan-hosszan azt figyelte, mint fogja
két kezébe arcának legpontosabb vázát az űrület.

*

Esedékes az ősz is, esedékes a tél is,
épp tegnap óta — hisz több ívű mozgásba lendült
az Idő aranycsibésen csúszkáló fenekére.

Szeged

Juhász Anikó